

מדינת ישראל

משרד המשפטים

מחלקת ייעוץ וחקיקה (ייעוץ)

ירושלים : י"א אב תשע"ו
15 אוגוסט 2016
תיקנו : 803-31-2016-000851
סימוכין : 803-99-2016-072187

לכבוד
משתתפי השולחן העגול

שלום רב,

**הנדון : חקיקת המשנה של בית הדין לעררים שלפי חוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 -
התייחסות לטענות הארגונים**

א. פתח דבר

1. ביום 3 באוגוסט 2011 התקבל בכנסת חוק הכניסה לישראל (תיקון מס' 22), התשע"א-2011 הקובע כי שר המשפטים ימנה בית דין לעררים שידון בעררים על החלטה של רשות בענייני כניסה לישראל, שהייה ושיבה בישראל או יציאה ממנה או בענייני אזרחות, והכל כפי המפורט בתוספת לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.
2. תכלית ההקמה של בית הדין לעררים שלפי חוק הכניסה לישראל היא לכונן ערכאה ייחודית אשר סמכותה גדורה לעניינים האמורים ואשר תהווה שלב מקדים ומסנן טרם הדיון לפני בתי המשפט לעניינים מינהליים, באופן אשר יאפשר בירור יעיל ונגיש של החלטות הרשויות בעניינים אלה.
3. ביום 29 במאי 2014 פורסמו צו הכניסה לישראל (שינוי התוספת לחוק) (הוראת שעה), התשע"ד-2014 ותקנות הכניסה לישראל (אגרות בבית הדין לעררים) (הוראת שעה), התשע"ד-2014 (להלן במסמך זה – חקיקת המשנה של בית הדין לעררים) כהוראת שעה לשנתיים.
4. ביום 25 במאי 2016 הובאה הצעת הממשלה להפיכת הוראת השעה של חקיקת המשנה של בית הדין לעררים להוראת קבע לדיון לפני ועדת הפנים והגנת הסביבה של הכנסת, כפי הנדרש בדין; בישיבתה זו אישרה ועדת הפנים והגנת הסביבה של הכנסת הארכה של הוראת השעה עד ליום ב' בטבת התשע"ז 31 בדצמבר 2016.
5. בתוך כך ביקש יו"ר ועדת הפנים והגנת הסביבה של הכנסת כי במהלך החודשים שעד להבאת הצעת הממשלה האמורה לדיון נוסף לפני הוועדה יקיים משרד המשפטים עבודת מטה לבירור טענות הארגונים השונים בעניין בית הדין לעררים ופעילותו.
6. ביום 29 ביוני 2016 התקיימה ישיבת שולחן עגול עם נציגי הארגונים השונים במהלכה נשמעו טענותיהם בנוגע לחקיקת המשנה של בית הדין לעררים; ובהמשך לה נערכה עבודת מטה לבחינת הטענות השונות.

7. מסמך זה יסקור את התייחסות משרד המשפטים לחלק מטענות הארגונים וזאת מבלי לגרוע מהתייחסותנו כפי שניתנה במעמד ישיבת השולחן העגול.
8. אך עוד קודם לכן נבקש להודות לנציגי הארגונים השונים אשר שלחו את עמדתם וכן לאלה אשר הגיעו לישיבת השולחן העגול; עוד נבקש לברך על השיח הפורה אשר ללא ספק סייע בידינו להבין טוב יותר את תמונת המצב.
9. וכעת לגופם של דברים.

ב. התייחסות לגופן של הטענות

10. בפתח התייחסותנו נעיר כי רוב הטענות שהועלו עניינן בתיקון מספר 22 לחוק הכניסה לישראל, כמו גם בהיבטים ניהוליים-תפעוליים של בית הדין לעררים, כך שאין הן נוגעות במישרין לחקיקת המשנה אשר על הפרק. עם זאת גם טענות אלה נבחנו בשימת לב ונדונו עם הגורמים הנוגעים בדבר; אעמוד על שתיים מהן –

(א) עיון במידע חסוי – סעיפים 13כח ו-13כט לחוק הכניסה לישראל מסדירים את העיון במידע חסוי ומסמיכים את בית הדין לעררים לדון במידע כזה אף שלא בנוכחות העורר ובא כוחו ומבלי לגלות להם את תוכן המידע. ביחס לכך התברר כי בבית הדין לעררים התפתח נוהג של קיום יום דיונים מרוכז במידע חסוי בעררים שונים; זאת בניגוד לנוהג בבתי המשפט לפיו הדיון במידע החסוי מתקיים כדיון זוטא תוך כדי הדיון העיקרי בהליך באופן אשר מאפשר לשני הצדדים להיות נוכחים במקום, גם אם לא במעמד הדיון במידע החסוי עצמו, ולהגיב בזמן אמת.

אשר לכך אזכיר כי כבר במעמד הישיבה השבנו כי כמענה מידי לקושי שהועלה ניתנה לבית הדין לעררים הנחיה לשלוח לצדדים הודעת עדכון בדבר המועד הצפוי לקיום הדיון במידע החסוי כך שהעורר ובא כוחו יוכלו לבחור האם להגיע לבית הדין לעררים ביום הדיון כדי להיות נוכחים במקום; ויודגש כי אין בכך כדי לאפשר להם להיות נוכחים בדיון במידע החסוי עצמו וזאת בהתאם לקבוע בדיון, אלא רק להיות נוכחים במקום מחוץ לאולם הדיונים בזמן הדיון.

מעבר לכך אעדכן כי בכוונתנו לקיים דיון בעניין זה עם כלל הגורמים הנוגעים בדבר ובכלל זה גורמי הביטחון על-מנת להשלים את בחינת הנושא ולגבש את התייחסותנו אליו.

(ב) ביזיון בית הדין לעררים – התעוררה טענה לפיה הדין הקיים לא נותן מענה למצב בו רשות האוכלוסין וההגירה לא מקיימת החלטות של בית הדין לעררים שכן לא ניתן לאכוף את החלטות בית הדין באמצעות פקודת ביזיון בית משפט.

אשר לכך אבהיר ואדגיש כי כפי שהשבנו במעמד הישיבה עמדתנו היא כי אין מקום לתיקון חקיקה בעניין זה.

עם זאת הובהר במעמד הישיבה כי אין מניעה שאדם שקיבל פסק-דין לטובתו ונגד המדינה הסבור כי המדינה לא מיישמת את פסק-הדין יגיש בקשה לערכאה שנתנה את פסק-הדין ויעלה בפניה את טענותיו ביחס לכך שפסק-הדין לא קוים. בהתאם לכך הובהר כי בית הדין לעררים רשאי לדון בטענות כאמור הגם שהליך כזה לא קבוע בדין.

11. לצד האמור הועלו גם טענות אשר נוגעות במישרין לחקיקת המשנה שעל הפרק; אתייחס לטענות אלה כעת.

12. טענות ביחס לצו הכניסה לישראל (שינוי התוספת לחוק) (הוראת שעה), התשע"ד-2014 –

סעיף 13כג(א) לחוק הכניסה לישראל קובע כי בית הדין לעררים ידון "בעררים על החלטה של רשות המנויה בתוספת, בענייני כניסה לישראל, שהייה וישיבה בישראל או יציאה ממנה או בענייני אזרחות, המנויים בתוספת".

הנה כי כן סמכותו העניינית של בית הדין לעררים גדורה בתוספת לחוק הכניסה לישראל בכפוף כמובן לתנאים הקבועים בסעיף 13כג(א) האמור.

אחת הטענות שהועלתה עניינה בכך שהתוספת לחוק הכניסה לישראל הורחבה יתר על המידה. בהקשר זה הוצע להחריג מסמכותו של בית הדין לעררים ענייני מדיניות, נהלים והחלטות שר הפנים. הטעמים שהוצגו לכך היו שניים – הראשון הוא הליך המינוי של דייני בית הדין לעררים אשר נתון לרשות המבצעת ובשל כך מעורר קושי שעניינו בכך שדיין אשר מונה על-ידי הרשות המבצעת צריך לקיים ביקורת שיפוטית על החלטות בענייני מדיניות שקבעה אותה רשות; והשני הוא שראוי שבעניינים אלה ידון בית המשפט העליון כדי שההלכה בהם תהיה ברורה ותושג ודאות משפטית.

אשר לכך עמדנו היא כי כאמור בפתח הדברים תכליתו של בית הדין לעררים לשמש ערכאה ייחודית לענייני מנהל אוכלוסין אשר תפתח מומחיות שיפוטית לתחום זה. מטבע הדברים תכלית זו תושג בשלמותה לו ירוכזו כלל ענייני מנהל האוכלוסין בבית הדין לעררים. התוספת לחוק הכניסה לישראל נוסחה בהתאם לרוח דברים אלה. ואזכיר כי מסמכותו של בית הדין לעררים הוחרגה הסמכות לדון בהחלטות ממשלה ובתקנות. לפיכך בשלב זה אין אנו רואים צורך בשינוי הסמכות העניינית של בית הדין לעררים.

אוסף כי גם בטעמים שהוצגו כבסיס לטענה אין ממש; אסביר – אשר לטעם הראשון שעניינו הליך המינוי של הדיינים הרי שמדובר במינוי של שר המשפטים ולא של שר הפנים. יתר על כן בית הדין לעררים הוא בית דין מינהלי אשר חל עליו חוק בתי דין מינהליים, התשנ"ב-1992 (ראו לעניין זה סעיף 13כח לחוק הכניסה לישראל) ולפי סעיף 3 לחוק זה על דייני בית הדין לעררים חל עיקרון אי-התלות הקובע כי "בעניני שפיטה אין מרות על חבר בית דין זולת מרותו של הדין".

אשר לטעם השני שעניינו בכך שראוי כי בית המשפט העליון ידון בעניינים האמורים אזכיר כי על החלטה סופית של בית הדין לעררים ניתן להגיש ערעור מינהלי לבית משפט לעניינים מינהליים, ועל פסק-דינו של בית משפט לעניינים מינהליים בערעור המינהלי ניתן להגיש

בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון. כך שבעניינים המצדיקים זאת בית המשפט העליון יוכל לדון בערעור.

13. טענות ביחס לתקנות הכניסה לישראל (אגרות בבית הדין לעררים) (הוראת שעה), התשע"ד-2014 (להלן – תקנות האגרות) –

(א) היעדר אפשרות להחזר אגרה – הועלתה טענה שעניינה בכך שתקנות האגרות לא מסדירות את האפשרות להחזר אגרה במצבים בהם הערר נסגר ללא דיון. בישיבת השולחן העגול הובהר כי מדובר במצבים בהם רשות האוכלוסין וההגירה מבקשת לבחון את עניינו של העורר בשנית ובעקבות בקשתה בית הדין לעררים מוחק את הערר.

אשר לכך נשיב כי מענה למצבים כאלה ניתן למצוא באמצעות הטלת הוצאות (ראו לעניין זה סעיף 39 לחוק בתי דין מינהליים אשר חל כאמור על בית הדין לעררים). ואכן מבירור שערכנו מול בית הדין לעררים עולה כי במקרים המתאימים אכן מושתות הוצאות על רשות האוכלוסין וההגירה בנסיבות כאלה. בעניין זה חשוב לציין כי ישנם עוד הסדרים בחקיקה בהם נעשה שימוש בכלי של הטלת הוצאות לצורך החזר אגרה; ראו למשל בסעיף 198(ה1) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965, פסקאות (4)-(5).

(ב) תקנות 3(ה) ו-3(ו) לתקנות האגרות – תקנה 3(ה) לתקנות האגרות מונה נסיבות אשר לא תיחשבנה כשלעצמן נסיבות חריגות המצדיקות מתן פטור מאגרה. ביחס לתקנה זו נטען כי דווקא נסיבות אלה מגלמות טעמים מוצדקים למתן פטור מאגרה. במענה לכך אבהיר כי תקנה 3(ה) לתקנות האגרות קובעת כי הנסיבות המנויות בה לא תיחשבנה **כשלעצמן** נסיבות המצדיקות פטור מאגרה אך הן בהחלט יכולות להילקח בחשבון לצד נסיבות אחרות.

אשר לתקנה 3(ו) לתקנות האגרות – תקנה זו מפרטת מהי ראייה לכאורה לחוסר יכולתו של העורר לשלם את האגרה, ובין היתר נקבע בה כי הכרזה על פשיטת רגל שניתנה בשנתיים האחרונות שקדמו להגשת הבקשה לפטור מאגרה היא ראייה כזו. באחד מניירות הארגונים יוחסה בטעות הכרזה על פשיטת רגל לתקנה 3(ה) לתקנות האגרות אליה התייחסתי קודם בעוד שכאמור כאן הכרזה כזו מנויה דווקא בתקנה 3(ו) לתקנות האגרות.

(ג) הדרישה לפרט את שכר הטרחה – תקנה 3(ב) לתקנות האגרות קובעת כי על העורר המבקש פטור מאגרה לפרט בתצהירו בין יתר הדברים את שכר הטרחה שישולם לבא כוחו. ביחס לדרישה זו נטען כי היא פוגעת בחיסיון עורך דין-לקוח. טענה זו אין לקבל והרי בית המשפט העליון כבר פסק כי חיסיון עורך דין-לקוח אינו חל על סכום שכר הטרחה ששילם הלקוח (ראו לעניין זה רע"פ 751/15 אברגיל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 9.12.2015)). מעבר לכך אציין כי בעת אישור תקנות האגרות בפעם הראשונה נדון עניין זה בהרחבה על-ידי ועדת הפנים והגנת הסביבה של הכנסת ובסופו של יום החליטה הוועדה לאשר תקנה זו במתכונת שהוצעה.

טענה נוספת אשר הועלתה בעניין זה היא שבחינת שכר הטרחה כנגד יכולתו הכלכלית של העורר היא בעייתית במצב בו המדינה לא מספקת ייצוג משפטי לעוררים. אשר לכך נשיב כי שכר הטרחה הוא אך פרט אחד מיני רבים אותם נדרש העורר לפרט והוא לא נבחן במנותק מיתר הפרטים אלא לצדם ולאור נסיבות המקרה.

(ד) פטור מאגרה בהליכים שעניינם משמורת או הוראת שהייה במרכז שהייה למסתננים שלפי החוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), התשי"ד-1954 – טענה זו מתייחסת לשני מצבים – הוצאת צו משמורת לפי חוק הכניסה לישראל או לפי החוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט) ומתן הוראת שהייה במרכז שהייה למסתננים שלפי החוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט) (להלן – מרכז שהייה) – ועיקרה בכך שנוכח הפגיעה בחירות הכרוכה הן במשמורת והן בשהייה במרכז השהייה חולות הרי שהליכים בעניינים אלה צריכים להיות פטורים מאגרה באופן גורף ומבלי שהדבר יהיה נתון לשיקול דעת של הדיין היושב בדין. הבסיס לטענה זו, כך נטען, הוא תקנה 20 לתקנות בתי המשפט (אגרות), התשס"ז-2007 אשר מונה עניינים הפטורים מאגרה ובפסקה (7) לה מונה היא "הליך לשחרור מי שאסור או שעצור וכן הליכים לפי חוק הנוער (טיפול והשגחה), התש"ך-1960". כבר עתה אעיר כי תקנה 20(7) לתקנות בתי המשפט (אגרות) לא חלה על בית הדין לעררים וממילא אין היא נוגעת להליכים המתנהלים לפני בית הדין לעררים, כפי שיפורט בהמשך הדברים.

אתיחס כעת לכל אחד מהמצבים בנפרד.

פטור מאגרה בהליכים שעניינם צו משמורת – כאמור נטען כי נוכח הפגיעה בחירות הכרוכה במשמורת הרי שהליכים שעניינם משמורת צריכים להיות פטורים מאגרה באופן גורף.

ואולם כידוע הערכאה המוסמכת לדון בענייני משמורת היא בית הדין לביקורת משמורת שלפי סימן ב' לפרק הרביעי לחוק הכניסה לישראל, ולא בית הדין לעררים. וכך קובע סעיף 13ב לחוק הכניסה לישראל – "בית הדין לביקורת משמורת יקיים ביקורת שיפוטית על החלטות בדבר החזקת שוהה שלא כדין במשמורת, לרבות לענין שחרור בערובה ולענין התמשכות ההחזקה במשמורת בשל עיכוב בביצוע צו הרחקה".

אשלים כי לפי הדין הקיים בגין פנייה לבית הדין לביקורת משמורת כלל לא נדרש לשלם אגרה.

בתשובה לכך נטען כי העררים המוגשים לבית הדין לעררים קשורים בעקיפין לשאלת המשמורת באופן כזה שלעיתים הכרעה בעניין העיקרי שהוגש בערר לבית הדין לעררים גוררת גם שחרור ממשמורת, ומכאן שגם עררים כאלה צריכים להיות פטורים מאגרה.

אלא שגם אם נכון הדבר הרי שמדובר בשני הליכים משפטיים שונים והאגרה אותה נדרש לשלם היא לא בגין ההליך שעניינו צו המשמורת אלא בגין ההליך המוגש לבית הדין לעררים. על-כן אין לקבל טענה זו.

פטור מאגרה בהליכים שעניינם הוראת שהייה במרכז השהייה חולות – גם ביחס לשהייה במרכז השהייה חולות נטען כי נוכח הפגיעה בחירות הכרוכה בשהייה כאמור הרי שהליכים שעניינם הוראת שהייה צריכים להיות פטורים מאגרה באופן גורף.

אקדים ואומר כי עמדתנו היא שהפגיעה בחירות הכרוכה בשהייה במרכז שהייה אינה שקולה לפגיעה בחירות הכרוכה במעצר או במאסר ועל-כן אין להקיש מתקנה 20(7) לתקנות בתי המשפט (אגרות) הקובעת פטור גורף מאגרה בהליך לשחרור מי שאסור או מי שעצור למקרה שלפנינו – שהייה במרכז השהייה חולות. עם זאת כפי שיפורט בהמשך הדברים עמדתנו היא כי חובתו של הדיין הדין בבקשה לפטור מאגרה בהליך שענייניו הוראת שהייה במרכז השהייה חולות לבחון את הבקשה בחינה מקלה וגמישה תוך מתן משקל ראוי לזכות הגישה לערכאות (ראו בעניין זה פסק-הדין בבר"ם 1512/14 **פלוני נ' שר הפנים** (פורסם בנבו, 19.3.2014) אליו אתייחס בפירוט בהמשך).

לצורך ביסוס עמדתנו זו אתייחס בקצרה למצב המשפטי טרם הקמת בית הדין לעררים. טרם הקמת בית הדין לעררים הסמכות העניינית לדון בהוראת שהייה הייתה נתונה לבתי המשפט לעניינים מינהליים. כידוע על בתי המשפט לעניינים מינהליים חל הסדר אחר של אגרות, הוא זה הקבוע בתקנות בתי המשפט (אגרות). כפי שאוזכר לעיל תקנה 20 לתקנות בתי המשפט (אגרות) מונה עניינים הפטורים מאגרה ובפסקה (7) לה מונה היא "הליך לשחרור מי שאסור או שעצור וכן הליכים לפי חוק הנוער (טיפול והשגחה), התש"ך-1960".

הנה כי כן לו היה ממש בהיקש הנטען מן המצב המשפטי אליו מתייחסת תקנה 20(7) לתקנות בתי המשפט (אגרות) למקרה שלפנינו הרי שבתי המשפט לעניינים מינהליים היו עושים שימוש בתקנה זו לצורך פטירה גורפת של האגרה בהליכים שעניינם הוראת שהייה במרכז השהייה חולות. ואולם לא כך הדבר; בעניין זה ניתן ללמוד מפסק-הדין של כבוד השופט פוגלמן בבר"ם 1512/14 **פלוני נ' שר הפנים** (פורסם בנבו, 19.3.2014) שם נדונה בקשה לפטור מאגרה שהגיש אזרח סודן אגב עתירה שהגיש לבית משפט לעניינים מינהליים שעניינה הוראת שהייה במרכז השהייה חולות. כבוד השופט פוגלמן אמנם פטר את המבקש מאגרה אך לא באמצעות תקנה 20(7) לתקנות בתי המשפט (אגרות), הגם שהוא נתן דעתו הן לפגיעה בחירותו של המבקש והן לתקנה דנן. לצורך שלמות הדיון אביא חלקים עיקריים מפסק-הדין (ההדגשות שלי) –

"כדי לאזן כראוי בין האינטרס הציבורי הטמון בתשלום אגרה לבין זכות הגישה לערכאות, נקבעו בתקנות האגרות שני מנגנונים עיקריים: האחד, התקנות מעניקות פטור גורף מתשלום אגרה לבעלי דין מסוימים (תקנה 19 לתקנות האגרות) וכן ביחס לסוגי הליכים הנוגעים לעניינים מסוימים (תקנה 20 לתקנות האגרות); השני, התקנות מקנות לבית המשפט שיקול דעת לפטור בעל דין המחויב באגרה מחובת התשלום בהתקיים שני תנאים המנויים בתקנה 14 לתקנות האגרות..."

כאמור, בית המשפט הדן בבקשה לפטור מאגרה נדרש לאזן בין הרציונאלים העומדים בבסיס חובת תשלום האגרה לבין זכות הגישה לערכאות. להשקפתי, במלאכת איזון זו יש להקנות משקל הולם, בין היתר, לאופי הזכויות המונחות על הכף ולמידת הפגיעה האפשרית בהן. ככל שביסוד ההליך שבמסגרתו מוגשת בקשה לפטור מאגרה עומדות טענות בדבר פגיעה ניכרת בזכויות אדם – לא כל שכן פגיעה בזכויות אדם חוקתיות – יינתן לזכות הגישה לערכאות משקל רב יותר ביחס לאינטרסים הנוגדים...

הדבר נכון במיוחד כשמדובר בהליך שיפוטי המכוון להחלטה המגבילה את חירותו האישית של הפרט... כאשר הזכות לחירות עומדת על הכף, שומה על בית המשפט לבחון בקשה לפטור מאגרה באופן גמיש, בשים לב לכך שדחייתה עלולה להוביל לפגיעה קשה בזכות חשובה זו. תפיסה זו משתקפת בין היתר בתקנות האגרות עצמן, המעניקות פטור גורף מתשלום אגרה כשמדובר ב"הליך לשחרור מי שאסור או עצור" (תקנה 20(7) לתקנות האגרות).

8. סיכומו של דבר: כאשר מוגש הליך שיפוטי בעניין שבבסיסו עומדת טענה לפגיעה בזכות המשתייכת ל"גרעין הקשה" של זכויות האדם, דחיית בקשה לפטור מאגרה עלולה להוביל לנעילת שעריו של בית המשפט, שבתורה עלולה להוביל לפגיעה בלתי מידתית בזכויות אלו. אשר על כן, שומה על בית המשפט לבחון את הבקשה לפטור מאגרה במשקפיים מקלים, תוך מתן משקל הולם לזכות הגישה לערכאות. בכלל זה, יש מקום לגלות גמישות במצבים שבהם לא נסתרה טענתו של הפרט בדבר היעדר יכולת כלכלית".

עינינו הרואות כי הגם שבהחלטה שעניינה הוראת שהייה במרכז השהייה חולות יש כדי לפגוע בחירות, והגם שהסדר האגרות החל על בתי המשפט לעניינים מינהליים קובע פטור גורף מאגרה בהליך לשחרור מי שאסור או מי שעצור – הן בית המשפט לעניינים מינהליים שדן בעניין והן בית המשפט העליון שדן בערעור על החלטתו של בית המשפט לעניינים מינהליים לא עשו שימוש בתקנת הפטור הגורף שעניינה כאמור פטור בהליך לשחרור מי שאסור או מי שעצור. יתר על כן אשוב ואדגיש כי בית המשפט העליון אף התייחס בפסק-דינו לתקנת הפטור הגורף, הלוא היא תקנה 20(7) לתקנות בתי המשפט (אגרות), והוא אף התייחס לפגיעה בחירות ולחשיבותה של הזכות לחירות – ובכל זאת פסק-דינו מתבסס על תקנת הפטור הכללית המקנה שיקול דעת לבית המשפט.

וראו בעניין זה גם החלטתה של כבוד השופטת ברק-ארז בבר"ם 2742/14 אקוני גבורקיסטוס גברה נ' משרד הפנים (פורסם בנבו, 29.5.2014); החלטתה של כבוד השופטת ברק-ארז בבר"ם 2459/15 פלוני נ' משרד הפנים (פורסם בנבו, 13.5.2015); וכך החלטתו של כבוד השופט ורדי בעמ"ן (מינהליים ת"א) 8301-11-15 Kesta Brhane נ' עמוד 7 מתוך 8

משרד הפנים (פורסם בנבו, 16.12.2015) שם אף נדונה ונדחתה הטענה בה אנו דנים כאן (ראו בפסקה 9 להחלטה).

אסיים בכך שכאמור לא נעלמו מעינינו דבריו של כבוד השופט פוגלמן בבר"ם 1512/14 **פלוני נ' שר הפנים** (פורסם בנבו, 19.3.2014) באשר לחובתו של בית המשפט הדן בבקשה לפטור מאגרה בהליך שעניינו הוראת שהייה במרכז השהייה חולות לבחון את הבקשה בחינה מקלה וגמישה תוך מתן משקל ראוי לזכות הגישה לערכאות; אשוב ואדגיש כי אנו מסכימים עם קביעה זו אשר חלה מטבע הדברים גם על בית הדין לעררים.

ג. סוף דבר

14. נבקש שוב לברך על השיח הפורה ולהודות לכל העוסקים במלאכה. אנו נפעל כמובן להשלמת עבודת המטה בעניינים הנדרשים כפי שפורט לאורך המסמך.

בברכה,
מרגנית לוי
עוזרת ראשית (ייעוץ וחקיקה)

העתק:

דינה זילבר, משנה ליועץ המשפטי לממשלה (ייעוץ), משרד המשפטים
אריאלה קלעי, ראשת תחום חקיקה, משרד המשפטים
דני חורין, ממונה בכיר (ייעוץ וחקיקה), משרד המשפטים
עמיר הרן, יועץ למנהלת הכללית, משרד המשפטים
אלון דביר, יועץ לשרת המשפטים, משרד המשפטים
יעל ורדי רוטשילד, ראשת בית הדין לעררים, משרד המשפטים
אילן חלבגה, ראש בית הדין לביקורת משמורת, משרד המשפטים